

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/96/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114201729
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114201729.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. , so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava 811 09, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava 813 11, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10C 41/2014-37 zo dňa 28.1.2015, takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, zároveň zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy a rozhodol, že náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že v prejednávanej veci podal žalobca dňa 27.9.2012 žalobu na Okresný súd Vranov a žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 175,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy sumu 110,64 eur z dôvodu, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote v exekučnej veci sp. zn. 9Er/432/2004, vedenej proti povinnej E. A.. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade dĺžka exekučného konania od podania návrhu oprávneného na zmenu exekútora do rozhodnutia súdu o tomto návrhu, rozhodne nie je takej povahy, že by predstavovala porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V uvedenej veci bol postup exekučného súdu po doručení návrhu na zmenu exekútora, plne opodstatnený a zákonom podložený a teda súd nemá za preukázaný nesprávny úradný postup. Súčasne uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by ohľadne žalobcom tvrdených prieťahov v predmetnom konaní boli vedené disciplinárne konania a riešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní a ani žeby rozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kompetentný preskúmať Ústavný súd. Ďalej uviedol, že podmienkami priznania nároku na náhradu škody je preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody: existencia nesprávneho úradného postupu, škoda - príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Existenciu nesprávneho úradného postupu žalobca v konaní nepreukázal.

Taktiež žalobca neunesol dôkazné bremeno v otázke preukázania škody, keď nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky. Nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazu o vynaložení nákladu. Žalobca uplatnil i nemajetkovú ujmu, pri ktorej nepreukázal, že žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní, žeby došlo k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenčii povinného, ide iba o hypotetické uvažovanie žalobcu, bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Žalobca vôbec nepreukázal výšku uplatnenej náhrady škody, tak majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Preto súd nevidel dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške na základe aplikácie Nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky o priznaní finančného zadosťučinenia za konštatované zbytočné prietahy v súdnom konaní. Výškou uplatneného nároku predstavujúceho majetkovú i nemajetkovú ujmu sa súd nezaoberal, keď žalobca nepreukázal základ nároku - vznik škody. Napokon žaloba nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, keď nepreukázal existenciu atribútov: nesprávny úradný postup a vznik škody. Na základe vyššie uvedeného a z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súd žalobu zamietol. V súvislosti s návrhom žalobcu na prerušenie konania dospel k záveru, že v danom prípade podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. splnené nie sú. Prvostupňový súd nevidel žiaden nevyhnutný dôvod prerušiť toto konanie do právoplatného skončenia konania vedeného tamojším súdom pod sp. zn. 7C 6/2010, preto návrh žalobcu na prerušenie konania v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Úspech v konaní mala žalovaná, táto si však trovy konania v lehote 3 dní od vyhlásenia rozsudku nevyčíslila (§ 151 ods. 1) a zo spisu jej žiadne trovy konania nevyplývali (§ 151 ods. 2), preto jej prvostupňový súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, že v konaní došlo k vadám - k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci tým, že súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy. Tieto odvolacie dôvody konkretizoval tým, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 a zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a

založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd pri svojom rozhodovaní je viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/212 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona a v znení zákona č. 412/2012 Z. z.. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp pravej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Ako ďalší odvolací dôvod uviedol, že súd nevykonal dostatočné znalecké dokazovanie oboznámením sa predloženým znaleckým posudkom. Zo znaleckého posudku totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, úpravu informačného systému nákladov na poštovné a nákladov na telekomunikačné služby. Tvrdí, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petítom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. Taktiež poukazuje na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu v skutkovom stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods.1, 3 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1,3 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k závoru, že odvolanie žalobcu v konečnom dôsledku nie je opodstatnené.

Predmetom odvolacieho konania je nárok na náhradu skutočnej (majetkovej) škody a na zaplatenie primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovaný podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - ďalej len ZZŠ. Majetková škoda má pozostávať z náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Tak za správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov požadoval 70,- eur; za udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a za administráciu listín a komunikácie s pôvodným súdnym exekútorom 50,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje 15,- eur, celkovo požadoval sumu 175,- eur. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušovanie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, stratu dôvery v spravodlivé riešenie veci a za vyvolávanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Odkazujúc na rozhodnutia Ústavného súdu SR o priznávaní finančného zadostučinenia za zbytočné prieťahy uplatnil si žalobca náhradu vo výške 55,32 eur za každý mesiac omeškania, celkom sumu 110,64 eur.

Štát zodpovedá za podmienok ustanovených Zákonom o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 písm. d/ ZZŠ). Vo veci náhrady škody vzniknutej v občianskom súdnom konaní alebo ktorú spôsobil exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 4 ods. 1 písm. a/1, 3 ZZŠ).

Odvolačný súd je toho názoru, že aj v prípade, že exekučný súd rozhodoval oneskorene o pripustení zmeny exekútora, nemohla mať táto skutočnosť za následok neodôvodnený prieťah v exekučnom konaní. Súdnym exekútor je povinný pokračovať v exekúcii aj po podaní návrhu na zmenu exekútora, a to až do vyhovujúceho rozhodnutia exekučného súdu takémuto návrhu. Prípadné omeškanie súdu s rozhodnutím o takomto návrhu samo o sebe nemôže byť dôvodom pre vznik práva na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu.

Nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 ZZŠ v znení účinnom od 1.1.2013 pri interpretácii pojmu „nesprávny úradný postup“. Účinnosť novelizovaného ustanovenia § 9 ods. 2 ZZŠ je až od 1.1.2013 a žaloby v preskúmvanej veci boli podané v roku 2012, avšak predmetné novelizované ustanovenie „dopĺňa aj vykladá ustanovenie § 9 ods.1 predmetného zákona“. Samotný odvolateľ v podanom odvolaní konštatoval, že v tomto prípade súd neprípustne „interpretoval“ zákon, že ho novelizované ustanovenie „inšpirovalo“. Vo všetkých veciach spojených na spoločné konanie preskúmvaných v tomto odvolacom konaní bola podaná žaloba na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dňa 27.9.2012, teda pred dňom účinnosti novely zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 412/2012 Z. z.. V súvislosti s touto novelizáciou neobsahuje zákon žiadne prechodné ustanovenia. V dôsledku toho možno ustanovenia uvedené v tejto novelizácii aplikovať len na konania začaté po dni 31.12.2012.

Prvostupňový súd však pri svojom rozhodovaní bol oprávnený a povinný vykladať pojem „nesprávny úradný postup“ podľa práva platného do 31.12.2012, pričom nie je vylúčené, aby sa „inšpiroval“

novelizovaným znením zákona a prípustnou formou a rozsahom vyložil pôvodné znenie tohto zákonom stanoveného pojmu.

Podľa § 9 ods. 1 ZZŠ v znení účinnom do 31.12.2012, sa za nesprávny úradný postup považovalo aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa obsahu tohto pojmu mohlo ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. „K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale aj v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt vhodného vydania (nie však vydanie rozhodnutia samo), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR spisovej značky 4Cdo24/2004 zo dňa 1.1.2011).

Z toho istého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je však možné zistiť, že pokiaľ „...orgány nepostupovali v rozpore so záväznými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na ... konanie ..., ich konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu...“.

Odvolací súd zastáva názor, že bez ohľadu na to, či konanie vo veci náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci bolo začaté pred alebo po 1.1.2013, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup v zmysle tohto zákona nedodržanie lehoty 30-tich dní stanovenej v § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - ďalej len Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.12.2014. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty 30 dní môže byť nesprávnym úradným postupom aj v prípade nečinnosti pôvodného exekútora, avšak muselo by ísť „o zbytočný prietah“, splňujúci podmienky stanovované v § 4 ods. 1, 3, § 9 a v § 14 ZZŠ.

V tejto súvislosti možno odkázať na závery Ústavného súdu SR uvedené v náleze IV.ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012. Ústavný súd tam, okrem iného, zdôraznil, že „... aj niekoľko mesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“. Poukázal na to, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné. Povinnosťou súdu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby so čo najrýchlejšie odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojím návrhom na rozhodnutie súdu. Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, právnou a faktickou zložitou prejednávanej veci, legislatívnou úpravou súdneho procesu, správaním účastníkov konania a v konečnom dôsledku objektívnou možnosťou súdu rozhodnúť vec včas pri zachovaní poradia veci podľa dátumu ich nápadu na súd.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom napadnutého rozsudku, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky pre záver, že v nej došlo „k zbytočným prietahom“ spĺňajúcim podmienky nesprávneho úradného postupu. V tejto veci nebola podaná sťažnosť na prietahy predsedovi súdu a tento nekonštatoval pri prešetrovaní, že došlo zo strany súdu k zbytočným prietahom. Podobne disciplinárny súd pre zbytočne prietahy nezistil, že by sa konajúci sudca dopustil disciplinárneho previnenia. Takýto zbytočný prietah preskúmvanej veci nevyplýva ani z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ani z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorej by bolo konštatované, že sa porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Aj keď to má pre konečné rozhodnutie v preskúmvanej veci len doplňujúci význam, je možné súhlasiť s tým, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie uplatnenej náhrady skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Výšku uplatňovanej skutočnej škody v žalobe žalobca zjavne len odhadol, čo je v takomto prípade neprípustné. Preukázané nebolo ani splnenie podmienok na prisúdenie náhrady nemajetkovej ujmy. Ani jeden z tvrdených dôvodov žalobca ničím nepodložil a nepreukázal.

Nemožno akceptovať ako opodstatnený dôvod pre takéto priznanie tvrdenia, že neskorým rozhodnutím exekučného súdu, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Je potrebné zdôrazniť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetnej exekučnej veci (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prieťahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Zo spisu nie je zistiteľné, že by žalobca oznámil súdu, že na správe súdu založil originál listiny označenej ako Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovanej Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave.

V tejto súvislosti je možné odkázať na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 2Cdo 112/11, 7Cdo 45/2011, 5Cdo 54/2011), v ktorej je prezentovaný právny názor, že „Občiansky súdny poriadok ani Spravovací poriadok pre okresné a krajské sudy neustanovujú možnosť založiť takéto dokumenty do spisov súdnej správy a v konkrétnej veci sa na ňu odvolávať. Žiadne ustanovenia týchto predpisov však uvedenú možnosť nevylučuje. Listiny možno v každom súdnom konaní založiť do spisov súdnej správy príslušného súdu a v konkrétnej veci sa na ne odvolať. Súd však nie je povinný zisťovať, či tieto listiny boli založené v súdnom spise súdnej správy. Na ich existenciu musí účastník alebo ním zvolený zástupca upozorniť súd ...“, napr. oznámením číslo registra, v ktorom sú založené požadované listiny.

Takéto oznámenie žalobca v priebehu prvostupňového konania nepodal, ba uloženie posudku do súdneho registra neoznámil sudcovi v konkrétnej veci, ani v priebehu odvolacieho konania.

Vzhľadom k riadnemu poučeniu účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p., nebolo by možné k takémuto dôkazu v odvolacom konaní prihliadať (§ 205a ods. 1 O.s.p.), aj keď by tento dôkaz žalobca riadne označil a uviedol, kde sa nachádza.

Nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, pretože z napadnutého rozsudku je zrejmé, že o tomto návrhu žalobcu prvostupňový súd rozhodol a to tak, že tento návrh žalobcu zamietol.

Záverom je potrebné poukázať na skutočnosť, že samotná okolnosť zmeny súdneho exekútora nemôže mať vplyv na priebeh exekúcie a akokoľvek ovplyvniť jej priebeh, nakoľko, kým o tejto zmene povereného exekútora nie je právoplatne kladne rozhodnuté, je povinný v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1 Exekučného poriadku sa o jej vykonanie postarať a pokračovať bez akýchkoľvek obmedzení v tejto exekúcie pôvodne vykonaním exekúcie poverený súdny exekútor.

Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Úspech v odvolacom konaní mala žalovaná, preto jej v súlade s § 142 ods. 1 a § 224 ods.1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho konania. Žalovanej však žiadne odvolacie trovy nevznikli, ani nepodala návrh na náhradu takýchto trov. Preto odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.